

[Inger Stilling Pedersen]

sige en valgmulighed og ikke en ensidig dag-institutionsordning.

Helga Soltau (DR):

Beslutningsforslaget har, som vi har hørt tidligere, foreligget som et lovforslag fra DKP, og på det tidspunkt tilkendegav retsforbundet, at man var parat til at være med til at sørge for de børnehaver, der var nødvendige, så der var plads til alle dem, der havde behov for det.

Nu påstår man, at der i dag er ventelister på 90.000 børn. Jeg synes, det er rart at høre ministeren sige, at der er undersøgelser i gang for at få mere præcise tal frem. Vi ved jo, at folk er nødt til at skrive sig op, længe før de får et barn, længe før et barn skal fra vuggestue til børnehave, så det er ikke sikkert, dette tal er rigtigt, men vi vil gerne være med til at se på det, og vi vil også gerne være med til at sikre, at der er flere valgmuligheder. Bl. a. kan et dagplejehjem, en dagplejemor, være en bedre løsning for ét barn end for et andet barn, ligesom der bør være plads til børn i en halvdagsbørnehave. Der er mange andre ting, der også spiller ind.

Hvad angår forslaget om at forhandle med BUPL og Fola, synes vi, det er helt o.k. at høre på, hvad de har at sige om deres fine undersøgelser, men vi mener, det falder ind under kommunernes selvstyre, og at det er et spørgsmål kommuner og daginstitutioner imellem.

Punkt 3 lyder: Indtægtsgrænserne for tildeling af fripladser må forbedres omgående. Vi synes også, at indtægtsgrænsen på de 20.000 kr. er for lav, så det forslag synes vi er helt o.k. Derimod mener vi ikke, at forældrebetalingen skal nedsættes fra de 35 til 25 pct. Der kan være andre ting i en kommune eller et samfund, der er vigtigere end at få denne betaling for at have børn i en daginstitution nedsat. Her tænker vi specielt på vores meget stærkt handicappede, vores åndssvage og ikke mindst vores gamle, som vi har talt om i dag.

Hvad angår det sidste punkt, forslaget om udvidet kapacitet på børne- og fritidspædagogers seminarieuddannelse, skal jeg blot sige, at det er muligt, der er behov. Jeg ved, at mange af vores pædagoger taler om, at der ikke er tid nok til at tale med forældrene, ikke tid nok til at beskæftige sig med børne-

ne, og når vi nu skal have handicappede børn integreret i børnehaverne, kan det måske nok være nødvendigt at gennemføre en sådan udvidelse.

Ebba Strange (SF):

Jeg skal takke for de venlige bemærkninger, der er blevet sagt til forslaget; de var ikke overvældende mange, men de var dog at spore ind imellem, og dem siger jeg tak for, dels fra fru Grethe Philip, fra fru Yvonne Herløv Andersen og dels fra fru Tove Jørgensen og nu også sidst fra fru Helga Soltau.

Jeg vidste godt, at dette forslag ville blive afvist, det var jeg egentlig forberedt på. Det kom ikke som nogen stor overraskelse, fordi man nu har truffet den beslutning herinde i folketinget, at dette er et område, vi må lade kommunerne klare selv; vi følger udbygningsplanerne og diskuterer det ved passende lejligheder, men gør ellers ikke så forfærdelig meget. Det, jeg vil blive ved med at sætte et spørgsmålstegn ved, er selvfølgelig, om det er rigtigt, at vi gør det på den måde. Jeg synes ikke, det er rigtigt, og socialistisk folkeparti synes ikke, det er rigtigt.

Lad mig tage punkt 1 først. Socialministeren siger, at han ikke har adgang til at foreskrive, hvad det nødvendige antal pladser er. Fru Yvonne Herløv Andersen mener ligesom jeg, at det er en gordisk knude, og den prøver vi nu altså at hugge over i SF ved at sige: det nødvendige antal er det antal, som befolkningen efterspørger. Fru Tove Jørgensen mener, det er præciseret, allerede da vi behandlede bistandsloven i sin tid.

Men tilbage er altså den almindelige opfattelse både herinde og ude i kommunerne, at det er kommunerne selv, der må fastlægge hastigheden i udbygningsplanerne med den korrektion, der naturligvis kommer derved, at man får en henstilling fra socialministeriet, hvis det ser helt galt ud. Det har vi set i nogle tilfælde: jeg kan huske, at det for to år siden var 11 kommuner, der fik en sådan henstilling. Det sker altså af og til, men ellers sker der ikke så forfærdelig meget mere. Vi finder altså i SF, at Danmark ikke er et større land, end at man også på dette område kunne have nogle mere faste retningslinjer, ligesom man har på skoleområdet. Men det er altså ikke noget, vi får flertal for lige i øjeblikket, det kan jeg godt se på det hele.